

Sygn. akt I CSK 720/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa M. K. i R. S.
przeciwko [...] Bank S.A. w W., obecnie [...] Bank S.A. w W.
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 listopada 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od pozwanego Banku na rzecz powodów po 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc powołał się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz na oczywistą zasadność skargi.

Z utrwalonego orzecznictwa Sadu Najwyższego wynika, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruuujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy wzorzec umowny może zawierać zwroty nieookreślone tożsame ze zwrotami ustawowymi „znaczne obniżenie realnej wartości zabezpieczenia” i „niedotrzymanie warunków kredytu”. Przedewszystkim jednak należy zauważyć, że przedstawione zagadnienie dotyczy innego stanu faktycznego

niż ten, który był przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny, a zatem nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W doktrynie przyjmuje się, że zrozumiałość wzorca dotyczy zarówno jego treści, jak i formy, natomiast jednoznaczność odnosi się wyłącznie do treści. Nie ulega wątpliwości, że wymaganie jednoznaczności ma zapobiegać sformułowaniom, które mogą prowadzić do wieloznaczności tekstu. Jest ono zatem spełnione tylko wtedy, gdy postanowienia wzorca nie budzą wątpliwości co do ich znaczenia; innymi słowy, gdy wynika z nich tylko jedna interpretacja. Punktem odniesienia jest przy tym przeciętny, typowy konsument. W doktrynie brak wprawdzie jednolitości zapatrywań co do sankcji za naruszenie zasady transparentności wzorca, jednak najbardziej przekonujące jest stanowisko, zgodnie z którym, uchybienie odnośnej zasadzie umożliwia uznanie konkretnego postanowienia wzorca za niedozwolone w rozumieniu art. 3851 § 1 k.c. (wyrok SN z 15 lutego 2013 r., I CSK 313/12).

Skarżący nie wykazał także przesłanki oczywistej zasadności skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący tymczasem powołał zarzuty dotyczące ustaleń faktów i dowodów ze względu na brak abstrakcyjnej oceny kontroli wzorca umownego i dokonanie oceny konkretnej umowy. Zwrócić przy tym należy uwagę na niespójność powołanych przesłanek. Oczywistość skargi kasacyjnej ma miejsce w razie sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z powszechnie akceptowaną, utrwaloną i nie budzącą wątpliwości wykładnią prawa. Jeżeli strona wskazuje na istnienie doniosłego, dotychczas nie wyjaśnionego czy rozstrzygniętego w orzecznictwie, problemu prawnego, to skarga nie może być zarazem „oczywiście uzasadniona” w powyższym rozumieniu.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 1 *a contrario* k.p.c. orzeczono jak w sentencji

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.